

Αγαπητή Έλλη,

Αφιερώνοντας μου το βιβλίο σου "Κλεφύδρα" έγγραφες, αν τυχόν και δεν το θυμάσαι: "Προσφορά... επαναπροσέγγισης".

Ήταν μια αφιέρωση έξυπνη, πνευματώδης, μια διακριτική υπόμνηση κάποιων κλυδωνισμών στις διαπροσωπικές μας σχέσεις. Πάντως δεν είχε, η αφιέρωση εκείνη, όταν την έγγραφες, τη σημασία που της δίνω τώρα.

Και που είναι...

Είναι η επαναπροσέγγιση μου με μια ποίηση καθάρια στους στόχους, λιτή στα μέσα, ειλικρινή στην προσέγγιση, υπερευαίσθητοποιημένη στη λεπτομέρεια που έχει σημασία; η επαναπροσέγγιση μου τέλος σε μια Κασταλία αγάπης για τη μικρή πατρίδα, την κουκιάδα στο χάρτη, που έτσι νά κάνεις την κρύβεις στη χούφτα σου...

Αγαπητή Έλλη, πολύ μου άρεσαν τα ποιήματά σου, ιδιαίτερα και περισσότερο η πρώτη ενότητα που ήταν για μένα αποκαλυπτική.

Λυπάμαι που δε γράφω κριτικές, ούτε επιχειρώ βιβλιοπαρουσιάσεις, για να "δημοσιοποιήσω" αυτά που νιώθω για τους στίχους σου, ιδιαίτερα κάποια ποιήματα που απογειώνονται και απογειώνουν τόσο φυσικά και τόσο εύκολα και φτάνουν σε τέτοια ύψη...

Αυτό λοιπόν είναι το νόημα που δίνω στην αφιέρωση σου κι όχι μια επιτυχ<sup>μένη</sup> "δημοσίωv σχέσεων".

Θα χαρώ να σε δω κάποια ώρα - και τον Πανίνο - και να μιλήσουμε για την Κλεφύδρα που εύχομαι ειλικρινά να μη σταματήσει να ρίχνει, ένα-ένα, τους κόκκους του πλούσιου ποιητικού σου μόχθου.

Με φιλία



Κ1.98